

Sygn. akt I UK 321/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa 105/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza 120 (sto dwadzieścia) zł od organu rentowego na rzecz odwołującego się tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie z odwołania E. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rybniku w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, oddalił apelację organu rentowego i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna z uwagi na naruszenie następujących przepisów: (-) art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 3 ustaw z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. 2016, poz. 887 ze zm.) przez

błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyznaniu ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy mimo niespełnienia przez niego łącznie wszystkich przesłanek niezbędnych do uzyskania tego prawa, tj. mimo że ubezpieczony nie jest częściowo niezdolny do pracy w okresie 13 czerwca 2011 r. do 31 grudnia 2015 r., a także przez zastosowanie prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego; (-) art. 278 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez rozstrzygnięcie przez Sąd zagadnienia wymagającego wiadomości specjalnych, tj. kwestii czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy i w jakim okresie, w sposób sprzeczny z opinią powołanych w sprawie biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurejurisprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich

znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zauważyć należy, że skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sądy obu instancji ocenę dowodów. Wywody skarżącego stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie podlega kontroli kasacyjnej. Zauważyć jednakże można, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyraźnie wskazał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 13 czerwca 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz że ustalenie to poczyniono na podstawie opinii biegłych, w tym zwłaszcza na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu chorób płuc i medycyny pracy z 30 listopada 2013 r. i 11 czerwca 2014 r. Sąd wyjaśnił również obszernie, dlaczego opinie te nie budzą wątpliwości, stwierdzając, że biegły spójnie wyjaśnił, dlaczego przyjmuje dłuższy okres potrzebny na leczenie ubezpieczonego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).